

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Aka 169/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 5 kwietnia 2022 r. w sprawie o sygn. akt II Ko 119/22

1.2. **Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. **Granice zaskarżenia**

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. *Wnioski*

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. *Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy*

1.5. *Ustalenie faktów*

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść skutkujący niewłaściwym uznaniem, że w okolicznościach niniejszej sprawy sumą adekwatną i proporcjonalną zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez Z. Z. na skutek wydania i wykonania orzeczenia jest kwota po 60.000 zł dla każdej z wnioskodawczyń będących spadkobierczyniami po Z. Z. pomimo, iż jest to kwota niewspółmierna do rozmiaru doznanych przez Z. Z. krzywd	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>i cierpień, ich intensywności i nieodwracalnego charakteru, zaś te względy przemawiają za uznaniem, iż kwota po 10.000 zł którą na rzecz wnioskodawczyń zasądził Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim w wyroku z dnia 8 grudnia 2008 r., sygn. akt II Ko 426/08 naprawia poniesioną krzywdę w sposób adekwatny i sprawiedliwy.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut nie zasługiwał na uwzględnienie. Analiza akt sprawy przedstawionych wraz z apelacjami skarżących doprowadziła Sąd odwoławczy do przekonania, że podstawę wyroku stanowiły wszystkie okoliczności ujawnione w toku postępowania, materiał dowodowy został oceniony prawidłowo i do błędu w ustaleniach faktycznych, na który wskazuje skarżący w omawianym zarzucie, nie doszło. Sąd I instancji miał na względzie przesłanki mające wpływ na ustalenie wysokości zadośćuczynienia, nadał im właściwe znaczenie i w efekcie zasądzona względem każdej z wnioskujących kwota okazała się sprawiedliwa. Wzięto pod uwagę zarówno stopień uciążliwości fizycznych (w tym zdrowotnych) i psychicznych dla samego Z. Z., a które to wiązały się z jego bezprawnym pozbawieniem wolności, jak również negatywnych skutków jego izolacji dla wnioskodawczyń, pozostających jego najbliższą rodziną. Słusznie ocenił przy tym Sąd meriti, iż kwoty już przyznane wnioskodawczyniom na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia</p>		

8 grudnia 2008 r., sygn. akt II Ko 426/08 nie stanowią należytego zaspokojenia powstałej krzywdy. W tym miejscu zaznaczenia wymaga, że zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem orzecznictwa, kwota zadośćuczynienia winna przedstawiać zarówno wartość ekonomicznie odczuwalną, jak i nie przekraczać granic racjonalności i rozsądku wobec aktualnie panujących warunków bytowych. W ocenie Sądu odwoławczego, uprzednio zasądzona kwota jest zbyt niska, a to zarówno w obliczu przeciętnej stopy życiowej, jak i rozmiaru krzywd Z. Z. oraz jego rodziny, związanych wyłącznie z jego bezprawnym pozbawieniem wolności, będąc w istocie jedynie wartością symboliczną. Obecnie zaś ukształtowane zadośćuczynienie na poziomie wskazanym w zaskarżonym orzeczeniu wypełnia cechy kompensacyjno-wyrównawcze, jest odpowiednie w świetle okoliczności sprawy oraz ekonomicznie odczuwalne a jednocześnie nie przekracza poziomu nadmierności.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku w całości poprzez oddalenie wniosku B. Z. oraz A. W. (1) w całości oraz zasądzenie na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania za obie instancje,

ewentualnie, w przypadku uznania tego za niezasadne,

zmiana zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z pkt I oraz III zaskarżonego wyroku wskazania Komendanta Wojewódzkiego Policji w Gorzowie Wielkopolskim jako podmiotu zobowiązanego w imieniu

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Skarbu Państwa do zapłaty zadośćuczynienia oraz kosztów postępowania.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia doprowadziła do przekonania, że w kontekście braku zasadności wniosku B. Z. i A. W. (1), apelacja nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd I instancji uwzględnił w sposób należyty wszystkie okoliczności wiążące się z zatrzymaniem i internowaniem Z. Z. i nadał im właściwe znaczenie. Wzięto pod uwagę zarówno stopień uciążliwości fizycznych (w tym zdrowotnych) i psychicznych dla samego Z. Z., a które to wiązały się z jego bezprawnym pozbawieniem wolności, jak również negatywnych skutków jego izolacji dla wnioskodawczyń, pozostających jego najbliższą rodziną. Słusznie ocenił Sąd meriti, iż kwoty już przyznane wnioskodawczyniom na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 8 grudnia 2008 r., sygn. akt II Ko 426/08 nie stanowią należytego zaspokojenia powstałej krzywdy. Obecnie zasądzone zaś sumy na rzecz B. Z. i A. W. (1) spełniają stawiane przed instytucją zadośćuczynienia cele, przedstawiając wartość ekonomicznie odczuwalną przy jednoczesnym braku wygórowania tych kwot.</p> <p>W tak przedstawionych okolicznościach Sąd Apelacyjny nie znalazł więc względów przemawiających za modyfikacją</p>		

zaskarżonego wyroku co do kwot zadośćuczynienia.

Jednocześnie, Sąd odwoławczy doszedł do przekonania o zasadności wniosku skarżącego w zakresie konieczności eliminacji z rozstrzygnięć zawartych w wyroku Sądu I instancji Komendanta Wojewódzkiego Policji w Gorzowie Wielkopolskim jako podmiotu zobowiązanego do pokrycia roszczenia, a to z uwagi na fakt, iż w przypadku dochodzenia roszczenia od państwowych jednostek organizacyjnych (czy też ich organów), to Skarb Państwa winien roszczenie zaspokoić, jako że pozostaje stroną pozwaną, nie zaś poszczególne jednostki organizacyjne. W takich okolicznościach zmodyfikowano więc w tym zakresie wyrok zgodnie z żądaniem skarżącego. Statio fisci zobowiązanym do uregulowania należności jest właściwy sąd okręgowy.

Wobec treści art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, koszty za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa. Nie dostrzeżono tym samym więc także podstaw do zmiany rozstrzygnięcia dotyczącego kosztów za postępowanie przed Sądem I instancji.

3.2.

Błąd w ustaleniach faktycznych w zakresie ustalenia podmiotu zobowiązanego do wypłaty zasądzonego zadośćuczynienia jako Komendanta Wojewódzkiego Policji w Gorzowie Wielkopolskim, podczas gdy jest to jedynie podmiot reprezentujący Skarb Państwa w postępowaniu, a rozstrzygnięcie

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

	(w przypadku uznania zasadności roszczenia) winno zostać wydane przeciwko Skarbowi Państwa - bez wskazania na podmiot reprezentujący.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut okazał się uzasadniony. Wymaga zauważenia, że utarty jest już w orzecznictwie pogląd o materialnoprawnej konstrukcji zakładającej jednolitość Skarbu Państwa jako osoby prawnej. Powyższe prowadzi do konstatacji, iż w przypadku dochodzenia roszczenia od państwowych jednostek organizacyjnych (czy też ich organów), to Skarb Państwa winien roszczenie zaspokoić, jako że pozostaje stroną pozwaną, nie zaś poszczególne jednostki organizacyjne. W takich więc okolicznościach słusznie podniósł skarżący, że rozstrzygnięcie z pkt I zaskarżonego orzeczenia należy zmodyfikować, a to poprzez eliminację Komendanta Wojewódzkiego Policji w Gorzowie Wielkopolskim jako podmiotu zobowiązanego w imieniu Skarbu Państwa do wypłaty zasądzonego zadośćuczynienia. Właściwa i uwzględniająca powyższe rozważania konstrukcja rozstrzygnięcia wymaga wskazania jedynie, że zadośćuczynienie zasądzone zostało od Skarbu Państwa i w taki też sposób dokonano modyfikacji zaskarżonego wyroku.		
Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku w całości poprzez oddalenie wniosku	# zasadny	

<p>B. Z. oraz A. W. (1) w całości oraz zasądzenie na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania za obie instancje,</p> <p>ewentualnie, w przypadku uznania tego za niezasadne,</p> <p>zmiana zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z pkt I oraz III zaskarżonego wyroku wskazania Komendanta Wojewódzkiego Policji w G. jako podmiotu zobowiązanego w imieniu Skarbu Państwa do zapłaty zadośćuczynienia oraz kosztów postępowania.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia doprowadziła do przekonania, że w kontekście braku zasadności wniosku B. Z. i A. W. (1), apelacja nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd I instancji uwzględnił w sposób należyty wszystkie okoliczności wiążące się z zatrzymaniem i internowaniem Z. Z. i nadał im właściwe znaczenie. Wzięto pod uwagę zarówno stopień uciążliwości fizycznych (w tym zdrowotnych) i psychicznych dla samego Z. Z., a które to wiązały się z jego bezprawnym pozbawieniem wolności, jak również negatywnych skutków jego izolacji dla wnioskodawczyń, pozostających jego najbliższą rodziną. Słusznie ocenił Sąd meriti, iż kwoty już przyznane wnioskodawczyniom na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 8 grudnia 2008 r., sygn. akt II Ko 426/08 nie stanowią należytego zaspokojenia powstałej krzywdy. Obecnie zasądzone zaś sumy na rzecz B. Z. i</p>		

A. W. (1) spełniają stawiane przed instytucją zadośćuczynienia cele, przedstawiając wartość ekonomicznie odczuwalną przy jednoczesnym braku wygórowania tych kwot.

W tak przedstawionych okolicznościach Sąd Apelacyjny nie znalazł więc względów przemawiających za modyfikacją zaskarżonego wyroku co do kwot zadośćuczynienia.

Jednocześnie, Sąd odwoławczy doszedł do przekonania o zasadności wniosku skarżącego w zakresie konieczności eliminacji z rozstrzygnięć zawartych w wyroku Sądu I instancji Komendanta Wojewódzkiego Policji w Gorzowie Wielkopolskim jako podmiotu zobowiązanego do pokrycia roszczenia, a to z uwagi na fakt, iż w przypadku dochodzenia roszczenia od państwowych jednostek organizacyjnych (czy też ich organów), to Skarb Państwa winien roszczenie zaspokoić, jako że pozostaje stroną pozwaną, nie zaś poszczególne jednostki organizacyjne. W takich okolicznościach zmodyfikowano więc w tym zakresie wyrok zgodnie z żądaniem skarżącego.

Wobec treści art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, koszty za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa. Nie dostrzeżono tym samym więc także podstaw do zmiany rozstrzygnięcia dotyczącego kosztów za postępowanie przed Sądem I instancji.

<p>3.3.</p>	<p>Obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenie, tj. art. 4, art. 7 oraz art. 410 kpk, polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, poprzez pominięcie i nieuwzględnienie we właściwy sposób wszystkich istotnych okoliczności, wynikających z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, które miały wpływ na wymiar krzywdy doznanej przez internowanego Z. Z., a w konsekwencji na wysokość zadośćuczynienia, w szczególności okres internowania, poziom stresu z tym związany, ograniczenia w kontaktach z rodziną, warunki izolacji, które w niniejszej sprawie nie były nadmierne, a w sprawie brak dowodów, aby okres pozbawienia wolności pogorszył stan zdrowia internowanego.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut skarżącego nie zasługiwał na uwzględnienie. Z uwagi na treść zarzutu należy wskazać w pierwszej kolejności, że wbrew tezie stawianej przez skarżącego, w niniejszej sprawie w toku wyrokowania nie doszło do pominięcia jakichkolwiek okoliczności ujawnionych w czasie postępowania, materiał dowodowy został oceniony w sposób prawidłowy i jednocześnie nie dostrzeżono naruszenia zasady obiektywizmu - przecząc tym samym postulowanemu naruszeniu procedury w postaci art. 410 kpk, 4 kpk i art. 7 kpk. Stwierdzić należy dalej, że także w treści tego zarzutu skarżący w rzeczywistości</p>		

kwestionuje wysokość zasądzonego zadośćuczynienia, które to jednak pozostaje na poziomie sprawiedliwym - co z resztą opisano w pkt 3.1. niniejszego uzasadnienia. Sąd Apelacyjny kontrolując zaskarżony wyrok wraz z jego pisemnym uzasadnieniem stwierdził, że Sąd Okręgowy wskazał na wszystkie okoliczności mające wpływ na określenie sprawiedliwego, odpowiedniego zadośćuczynienia i nadał im właściwego znaczenia. Prawidłowo - bowiem wyłącznie na podstawie zgromadzonych i poprawnie ocenionych dowodów - określony został rozmiar krzywdy, która wystąpiła zarówno po stronie Z. Z., jak i wnioskodawczyń, pozostających jego najbliższą rodziną. Wymaga w tym miejscu podkreślenia, że zasądzenie zadośćuczynienia ma za zadanie zrekompensowanie choć w pewnej części cierpień doznanych w związku z daną sytuacją, zarówno tych fizycznych, jak i psychicznych - rozmiar krzywdy zależny jest więc także od powstałych, ujemnych skutków psychicznych. W ocenie Sądu II instancji, wszystkie te okoliczności zostały wzięte pod uwagę w toku wyrokowania pierwszoinstancyjnego.

Jednocześnie stwierdzić trzeba, że Sąd meriti wskazał, że kwota zadośćuczynienia jest dostosowana do takich okoliczności, jak czas pozbawienia wolności, warunków w jakich przebywał Z. Z. czy też towarzyszących izolacji emocji, co jedynie utwierdza w przekonaniu, iż żadne elementy ujawnione w toku postępowania nie zostały pominięte. Istotnym pozostaje, że Sąd I instancji miał także na względzie stan zdrowia internowanego, przy czym stwierdzić należy, że jego problemy zdrowotne zostały

wykazane dowodowo, podobnie jak jego pobyt w szpitalu w czasie bezpośrednio po jego zwolnieniu z warunków izolacyjnych. Prawidłowo przyjęto w takich okolicznościach, że wobec konieczności jego leczenia szpitalnego, przebywanie w izolacji miało wpływ na stan zdrowia internowanego, na co wskazywała żona Z. Z.. Jednocześnie należy dostrzec, że Sąd I instancji w sposób zasadny wskazał, że brak jest dostatecznego potwierdzenia związku pomiędzy śmiercią Z. Z., a jego pozbawieniem wolności w omawianym czasie, ku takiemu przyjęciu brakuje bowiem podstaw. W tak przedstawionych realiach nie sposób więc było przyjąć zasadności argumentacji skarżącego, Sąd Apelacyjny stwierdził zaś prawidłowość przyjętych okoliczności mających wpływ na wymiar zadośćuczynienia.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku w całości poprzez oddalenie wniosku B. Z. oraz A. W. (1) w całości oraz zasądzenie na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania za obie instancje,

ewentualnie, w przypadku uznania tego za niezasadne,

zmiana zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z pkt I oraz III zaskarżonego wyroku wskazania Komendanta Wojewódzkiego Policji w Gorzowie Wielkopolskim jako podmiotu zobowiązanego w imieniu Skarbu Państwa do zapłaty zadośćuczynienia oraz kosztów postępowania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia doprowadziła do przekonania, że w kontekście braku zasadności wniosku B. Z. i A. W. (1), apelacja nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd I instancji uwzględnił w sposób należyty wszystkie okoliczności wiążące się z zatrzymaniem i internowaniem Z. Z. i nadał im właściwe znaczenie. Wzięto pod uwagę zarówno stopień uciążliwości fizycznych (w tym zdrowotnych) i psychicznych dla samego Z. Z., a które to wiązały się z jego bezprawnym pozbawieniem wolności, jak również negatywnych skutków jego izolacji dla wnioskodawczyń, pozostających jego najbliższą rodziną. Słusznie ocenił Sąd meriti, iż kwoty już przyznane wnioskodawczyniom na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 8 grudnia 2008 r., sygn. akt II Ko 426/08 nie stanowią należytego zaspokojenia powstałej krzywdy. Obecnie zasądzone zaś sumy na rzecz B. Z. i A. W. (1) spełniają stawiane przed instytucją zadośćuczynienia cele, przedstawiając wartość ekonomicznie odczuwalną przy jednoczesnym braku wygórowania tych kwot.

W tak przedstawionych okolicznościach Sąd Apelacyjny nie znalazł więc względów przemawiających za modyfikacją zaskarżonego wyroku co do kwot zadośćuczynienia.

Jednocześnie, Sąd odwoławczy doszedł do przekonania o zasadności wniosku skarżącego w

zakresie konieczności eliminacji z rozstrzygnięć zawartych w wyroku Sądu I instancji Komendanta Wojewódzkiego Policji w Gorzowie Wielkopolskim jako podmiotu zobowiązanego do pokrycia roszczenia, a to z uwagi na fakt, iż w przypadku dochodzenia roszczenia od państwowych jednostek organizacyjnych (czy też ich organów), to Skarb Państwa winien roszczenie zaspokoić, jako że pozostaje stroną pozwaną, nie zaś poszczególne jednostki organizacyjne. W takich okolicznościach zmodyfikowano więc w tym zakresie wyrok zgodnie z żądaniem skarżącego.

Wobec treści art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, koszty za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa. Nie dostrzeżono tym samym więc także podstaw do zmiany rozstrzygnięcia dotyczącego kosztów za postępowanie przed Sądem I instancji.

3.4.

Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodów i wyciągnięcie z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wniosków sprzecznych z zasadami prawidłowego rozumowania, doświadczenia życiowego i wskazaniem wiedzy, tj. nieprawidłowe przyjęcie, iż zadośćuczynienie w kwocie po 60 000,00 zł na rzecz każdej z wnioskodawczyń spełnia cel i wymogi określone art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23.02.1991r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

	<p>wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (ustawa lutowa) w przypadku krzywdy doznanej przez Z. Z. na skutek pozbawienia go wolności w wyniku wykonania decyzji nr (...) z dnia 12 grudnia 1981 r., w związku z jego działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut nie zasługiwał na uwzględnienie. Przede wszystkim należy stwierdzić, że zgromadzone w sprawie dowody zostały ocenione w sposób prawidłowy - a więc zgodny z wytycznymi wskazanymi w treści art. 7 kpk. Poszczególnym dowodom nadano walor wiarygodności po ich uprzedniej analizie, która to okazała się poprawna - brak było w tym zakresie podstaw do wnioskowania odmiennego. Odnosząc się z kolei wysokości przyznanej kwoty zadośćuczynienia, a więc w istocie problematyki, wokół której skoncentrowana jest apelacja pełnomocnika rodziny internowanego stwierdzić trzeba, że analiza przedstawionej przez Sąd I instancji argumentacji przekonuje o prawidłowym charakterze przyznanych świadczeń. Kwota zadośćuczynienia, co ugruntowane jest już w orzecznictwie i doktrynie, winna spełniać charakter kompensacyjno-wyrównawczy, a to mając na względzie faktyczny zakres powstałej, rozumianej szeroko krzywdy wynikłej z bezprawnego pozbawienia wolności. Rozmiar krzywdy (która to wystąpiła zarówno po stronie Z. Z., jak i wnioskodawczyń) w niniejszej sprawie oparty został wyłącznie</p>		

na podstawie zgromadzonych i poprawnie ocenionych dowodów. Wymaga dostrzeżenia, że zasądzenie zadośćuczynienia ma za zadanie zrekompensowanie choć w pewnej części cierpień doznanych w związku z daną sytuacją, zarówno tych fizycznych, jak i psychicznych - rozmiar krzywdy zależny jest więc także od powstałych, ujemnych skutków psychicznych. W ocenie Sądu II instancji, wszystkie te okoliczności zostały wzięte pod uwagę w toku wyrokowania pierwszoinstancyjnego, argumentacja przedstawiona zaś przez skarżącego nie zdołała podważyć tego stanowiska.

Jednocześnie w tym miejscu stwierdzić trzeba, że świadczenie w postaci zadośćuczynienia nie może mieć charakteru wyłącznie symbolicznego (jak to miało miejsce w przypadku kwot już przyznanych wnioskodawczyniom na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 8 grudnia 2008 r., sygn. akt II Ko 426/08), ale także nie może być źródłem wzbogacenia. Wartość świadczenia ma być więc wyważona - z jednej strony ekonomicznie odczuwalna, z drugiej zaś nie przekraczać granicy nadmierności, określonej m.in. poprzez wysokość stopy życiowej społeczeństwa. Sąd Apelacyjny analizując akta sprawy doszedł do przekonania, że zadośćuczynienie, które określono względem każdej z wnioskodawczyń na etapie pierwszoinstancyjnym, spełnia stawiane przed nim cele, pozostając przy tym w granicach rozsądku a jednocześnie spełniając potrzebę kompensacji oraz odpowiedzi na indywidualny rozmiar krzywd, określony na podstawie ujawnionych w postępowaniu dowodów. W

<p>takich więc okolicznościach o obrazie przepisów postępowania opisywanego w treści zarzutu nie może być mowy.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Pełnomocnik wniósł o:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zmianę wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim II Wydział Karny z dnia 05.04.2022 r., poprzez zasądzenie na rzecz wnioskodawczyń dodatkowej kwoty po 432.671,40 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną przez Z. Z. krzywdę na skutek pozbawienia wolności w wyniku wykonania decyzji nr (...) z dnia 12 grudnia 1981 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty. <p>Ewentualnie:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. <p>Nadto o:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawczyń kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za II instancję według norm przepisanych. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Analiza akt sprawy przedstawionych Sądowi odwoławczemu doprowadziła do przekonania, że zaskarżony wyrok w zakresie wysokości zasądzonej kwoty zadośćuczynienia na rzecz każdej</p>		

z wnioskodawczyń jest prawidłowy i nie istnieje potrzeba ingerencji w to rozstrzygnięcie. Sąd I instancji wziął w istocie pod uwagę wszystkie przesłanki mające wpływ na ustalenie wysokości zadośćuczynienia i nadał im właściwego znaczenia. Kwoty omawianego świadczenia okazały się zarówno przedstawiać wartość ekonomicznie odczuwalną, jak i nie przekraczać granic racjonalności i rozsądku wobec aktualnie panujących warunków bytowych. Przeciwnie do powyższego, żądanie wyrażone w treści apelacji pełnomocnika wnioskodawczyń w ocenie procedującego w niniejszym składzie Sądu nie spełnia cech odpowiedniości, będąc w istocie wygórowaną i niedostosowaną do okoliczności sprawy.

Wskazać trzeba w odpowiedzi na wniosek skarżącego, że treść art. 437 § 2 kpk pozwala na uchylenie wyroku wyłącznie w określonych w tym przepisie okolicznościach, a które to na gruncie niniejszego postępowania nie zachodzą. Nie zawarto w treści apelacji wszakże argumentacji przekonującej, że istnieje potrzeba przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, okoliczności takiej nie stwierdził także Sąd odwoławczy z urzędu.

Wniosek skarżącego okazał się uzasadniony jedynie w zakresie konieczności zasądzenia na rzecz wnioskodawczyń kosztów zastępstwa procesowego związanego z występowaniem w toku postępowania przed Sądem II instancji pełnomocnika reprezentującego interesy B. Z. i A. W. (1), pozostaje to bowiem uzasadnione w świetle treści art. 554 § 4 kpk i art. 13 ustawy z

<p>dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.</p>	
<p>3.5.</p>	<p>Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie w trakcie orzekania o wysokości zadośćuczynienia i niedocnienie w sposób szczególny okoliczności takich jak: poczucia rażącej niesprawiedliwości z powodu niesłusznego pozbawienia wolności Z. Z. w związku z działalnością niepodległościową względnie długiego okresu izolacji - 6 miesięcy, złego stanu zdrowia w chwili internowania, złych warunków, w jakich wówczas przebywał, pogorszenia się jego stanu zdrowia z powodu izolacji oraz braku zapewnionej właściwej opieki medycznej, obaw i tęsknoty związanych z rozłąką z ukochaną rodziną obaw o swoje zdrowie i życie, o rodzinę, o swoją przyszłość, niepewności dotyczącej rzeczywistego czasu trwania pozbawienia wolności, niemożności powrotu do pracy z powodu złego stanu zdrowia, który był wynikiem internowania, dalszego nękania przez ówczesne władze.</p> <p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut jest chybiony. Sąd I instancji wyrokując miał na uwadze nie tylko wymienione przez skarżącego okoliczności dotyczące pozbawienia wolności Z. Z., ale w toku wyrokowania nie doszło do pominięcia jakichkolwiek</p>	

okoliczności ujawnionych w czasie postępowania, co świadczy o wypełnieniu wytycznych określonych w treści art. 410 kpk. I tak, niewątpliwie wzięto pod uwagę okoliczności i powody pozbawienia wolności internowanego, jak i czas jego izolacji, uznając przy tym jej oczywistą niesprawiedliwość. Sąd meriti miał także na względzie stan chorobowy Z. Z. przed jego zatrzymaniem jak i po jego zwolnieniu, niedogodności (fizyczne i psychiczne) związane z jego uwięzieniem a także towarzyszące tej sytuacji emocje - zarówno internowanemu, jak i jego rodzinie. Wbrew treści apelacji, brano pod uwagę również okres po opuszczeniu przez Z. Z. warunków izolacyjnych, w tym jego pobyt w szpitalu oraz powrót do wykonywania pracy. Prawidłowo - na podstawie zgromadzonych dowodów i ujawnionych w tenże sposób okoliczności - określono rozmiar powstałej krzywdy, finalnie dostosowując wysokość zadośćuczynienia do indywidualnych okoliczności sprawy. W ten sposób zadbano więc o spełnienie kompensacyjnego charakteru zasądzanego środka, który okazał się w pełni dostosowany do doznanej krzywdy. Wychodzenie poza ramy określone przez dowody i rozszerzanie rozmiaru krzywdy w ocenie Sądu Apelacyjnego byłoby działaniem nieuprawnionym. Jeżeli więc żadne elementy ujawnione w toku postępowania nie zostały pominięte, o uchybieniu art. 410 kpk nie może być mowy.

Wniosek

Pełnomocnik wniósł o:

zasadny

<p>- zmianę wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim II Wydział Karny z dnia 05.04.2022 r., poprzez zasądzenie na rzecz wnioskodawczyń dodatkowej kwoty po 432.671,40 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną przez Z. Z. krzywdę na skutek pozbawienia wolności w wyniku wykonania decyzji nr (...) z dnia 12 grudnia 1981 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.</p> <p>Ewentualnie:</p> <p>- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p> <p>Nadto o:</p> <p>- zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawczyń kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za II instancję według norm przepisanych.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Analiza akt sprawy przedstawionych Sądowi odwoławczemu doprowadziła do przekonania, że zaskarżony wyrok w zakresie wysokości zasądzonej kwoty zadośćuczynienia na rzecz każdej z wnioskodawczyń jest prawidłowy i nie istnieje potrzeba ingerencji w to rozstrzygnięcie. Sąd I instancji wziął w istocie pod uwagę wszystkie przesłanki mające wpływ na ustalenie wysokości zadośćuczynienia i nadał im właściwego znaczenia. Kwoty omawianego świadczenia okazały</p>		

się zarówno przedstawiać wartość ekonomicznie odczuwalną, jak i nie przekraczać granic racjonalności i rozsądku wobec aktualnie panujących warunków bytowych. Przeciwnie do powyższego, żądanie wyrażone w treści apelacji pełnomocnika wnioskodawczyń w ocenie procedującego w niniejszym składzie Sądu nie spełnia cech odpowiedniości, będąc w istocie wygórowaną i niedostosowaną do okoliczności sprawy.

Wskazać trzeba w odpowiedzi na wniosek skarżącego, że treść art. 437 § 2 kpk pozwala na uchylenie wyroku wyłącznie w określonych w tym przepisie okolicznościach, a które to na gruncie niniejszego postępowania nie zachodzą. Nie zawarto w treści apelacji wszakże argumentacji przekonującej, że istnieje potrzeba przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, okoliczności takiej nie stwierdził także Sąd odwoławczy z urzędu.

Wniosek skarżącego okazał się uzasadniony jedynie w zakresie konieczności zasądzenia na rzecz wnioskodawczyń kosztów zastępstwa procesowego związanego z występowaniem w toku postępowania przed Sądem II instancji pełnomocnika reprezentującego interesy B. Z. i A. W. (1), pozostaje to bowiem uzasadnione w świetle treści art. 554 § 4 kpk i art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.

3.6.

- Obraza przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na jego treść, tj. art. 7 k.p.k.

zasadny

częściowo zasadny

	<p>poprzez dowolną ocenę dowodów i wyciągnięcie z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wniosków sprzecznych z zasadami prawidłowego rozumowania, doświadczenia życiowego i wskazaniem wiedzy, poprzez niesłuszne uznanie, iż brak było związku przyczynowego pomiędzy wykonaniem wobec pokrzywdzonego decyzji o internowaniu a jego problemami zdrowotnymi, podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wskazuje, iż fakt, że przed zdarzeniem istniała u niego choroba w postaci wrzodów dwunastnicy nie wyklucza tego, iż na jego stan zdrowia mogła mieć wpływ także izolacja, która pogłębiła jego chorobę (zdaniem Sądu brak jest podstaw do wiązania pogorszenia stanu zdrowia Z. Z., a ostatecznie jego śmierci w 2005 r. z faktem jego internowania w pierwszej połowie 1982 r.</p> <p>- Obraza przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez częściowe tylko danie wiary stanowisku wnioskodawczyń i niesłuszne nieuwzględnienie okoliczności co do wpływu internowania na stan zdrowia pokrzywdzonego, które jednakże należało ocenić przez pryzmat całego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego i wskazań wiedzy.</p>	# niezasadny
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

Zarzuty te okazały się chybione. Zostały one rozpoznane łącznie, jako że dotyczą w istocie tych samych okoliczności. Jak już wskazano powyżej, brak jest podstaw do stwierdzenia, aby na gruncie tej sprawy doszło do wadliwości w ocenie poszczególnych, ujawnionych w sprawie dowodów, które zostały ocenione zgodnie z wytycznymi określonymi w treści art. 7 kpk. Odnosząc się do poruszanej kilkukrotnie przez pełnomocnika wnioskodawczyń problematyki stanu zdrowia Z. Z. stwierdzić należy, że wbrew postulatowi apelacji, okoliczność ta została wzięta pod uwagę przy kształtowaniu zadośćuczynienia i wynika to wprost z lektury pisemnych motywów zaskarżonego wyroku. Sąd I instancji wskazał wszakże zarówno na problemy internowanego występujące przed jego zatrzymaniem, jego złego stanu w trakcie izolacji jak również potrzeby pobytu w szpitalu po jego zwolnieniu, która to wynikała właśnie z jego złego stanu zdrowia. W tym zakresie przyjęte zostały jako wiarygodne wszystkie dowody z których wynika istnienie złego stanu zdrowia Z. Z. i nie znaleziono racjonalnych powodów do wniosków odmiennych - dano więc wiarę w tym zakresie wnioskodawczyniom, wbrew tezie postawionej przez pełnomocnika w apelacji. Skoro więc okoliczności te zostały wzięte pod uwagę zgodnie z żądaniem skarżącego już na etapie wyrokowania pierwszoinstancyjnego, nie istniały względy przemawiające za modyfikacją zaskarżonego rozstrzygnięcia Sądu I instancji na takiej podstawie.

W zakresie z kolei dalszych problemów zdrowotnych Z. Z. stwierdzić należy, że Sąd I instancji także w tym zakresie poczynił prawidłowe rozważania, dochodząc do zasadnego wniosku o braku dostatecznych podstaw do przyjęcia, aby śmierć internowanego wiązać z jego internowaniem. Należy stwierdzić w tym zakresie, że nie istnieją w istocie dowody popierające takie przyjęcie, pomiędzy zaś jednym a drugim zdarzeniem upłynął znaczny czas. Takiego przyjęcia nie sposób czynić wszakże jedynie na podstawie przypuszczeń, w tym członków rodziny Z. Z.. Nie jest zatem możliwe przyczynowo-skutkowe powiązanie bezprawnego pozbawienia wolności Z. Z. z jego śmiercią w 2005 r., takie przyjęcie bowiem nie znajduje potwierdzenia w materiale dowodowym sprawy.

Rozważania powyżej przedstawione przekonują więc, że do postulowanej także w tym zakresie obrazy przepisów postępowania w rzeczywistości nie doszło.

Wniosek

Pełnomocnik wniósł o:

- zmianę wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim II Wydział Karny z dnia 05.04.2022 r., poprzez zasądzenie na rzecz wnioskodawcy dodatkowej kwoty po 432.671,40 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną przez Z. Z. krzywdę na skutek pozbawienia wolności w wyniku wykonania decyzji nr (...) z dnia 12 grudnia 1981 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.</p> <p>Ewentualnie:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. <p>Nadto o:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za II instancję według norm przepisanych.		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Analiza akt sprawy przedstawionych Sądowi odwoławczemu doprowadziła do przekonania, że zaskarżony wyrok w zakresie wysokości zasądzonej kwoty zadośćuczynienia na rzecz każdej z wnioskodawczyń jest prawidłowy i nie istnieje potrzeba ingerencji w to rozstrzygnięcie. Sąd I instancji wziął w istocie pod uwagę wszystkie przesłanki mające wpływ na ustalenie wysokości zadośćuczynienia i nadał im właściwego znaczenia. Kwoty omawianego świadczenia okazały się zarówno przedstawiać wartość ekonomicznie odczuwalną, jak i nie przekraczać granic racjonalności i rozsądku wobec aktualnie panujących warunków bytowych. Przeciwnie do powyższego, żądanie wyrażone w treści apelacji pełnomocnika wnioskodawczyń w ocenie procedującego w niniejszym składzie Sądu nie spełnia cech odpowiedniości, będąc w istocie</p>		

wygórowaną i niedostosowaną do okoliczności sprawy.

Wskazać trzeba w odpowiedzi na wniosek skarżącego, że treść art. 437 § 2 kpk pozwala na uchylenie wyroku wyłącznie w określonych w tym przepisie okolicznościach, a które to na gruncie niniejszego postępowania nie zachodzą. Nie zawarto w treści apelacji wszakże argumentacji przekonującej, że istnieje potrzeba przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, okoliczności takiej nie stwierdził także Sąd odwoławczy z urzędu.

Wniosek skarżącego okazał się uzasadniony jedynie w zakresie konieczności zasądzenia na rzecz wnioskodawczyń kosztów zastępstwa procesowego związanego z występowaniem w toku postępowania przed Sądem II instancji pełnomocnika reprezentującego interesy B. Z. i A. W. (1), pozostaje to bowiem uzasadnione w świetle treści art. 554 § 4 kpk i art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.

3.7.

Obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 8 ust. 1 ustawy lutowej w zw. z art. 445 § 1 k.c. poprzez błędne ich zastosowanie skutkujące uznaniem, iż w okolicznościach niniejszej sprawy sumą odpowiednią zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez Z. Z. jest kwota po 60.000,00 zł na rzecz każdej z wnioskodawczyń, podczas gdy Sąd I instancji nie uwzględnił we właściwy sposób wszystkich istotnych okoliczności,

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

	<p>które w sposób wyjątkowy miały wpływ na wymiar krzywd represjonowanego (według Sądu krzywdy represjonowanego „nie były tak wielkie, aby uzasadniały słuszność roszczenia o zasądzenie tak wielkich kwot zadośćuczynienia wymienionych we wniosku”).</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Także ten zarzut apelacji okazał się chybiony. Jak już opisano powyżej, na wysokość zasądzonego w niniejszej sprawie zadośćuczynienia miały wpływ wszystkie ujawnione okoliczności dotyczące bezprawnego pozbawienia wolności Z. Z., którym to nadano właściwego znaczenia, prawidłowo określono także rozmiar krzywdy, któremu świadczenie ma kompensować. Warto zauważyć, że ostateczne ukształtowanie wysokości świadczenia pozostaje w sferze uznania sędziowskiego, jako że odpowiedni charakter kwoty może zostać oszacowany jedynie w obliczu indywidualnych okoliczności sprawy. Kontrola zaskarżonego orzeczenia doprowadziła do przekonania, że orzeczone w tej sprawie zadośćuczynienie nie opierało się na uznaniu dowolnym, ale swobodnym, wzięto przy tym pod uwagę wszystkie istotne okoliczności sprawy oraz zadbano, aby wartość świadczenia odpowiadała zaspokojeniu poczuciu sprawiedliwości w świetle zgromadzonych dowodów.</p> <p>Słusznie także w ocenie Sądu Apelacyjnego stwierdzono, iż kwota przekraczająca zasądzoną byłaby nieodpowiednia, a to zarówno wobec konieczności określenia zadośćuczynienia na poziomie</p>		

wyważonym i umiarkowanym (jego celem nie jest bowiem wzbogacenie się wnioskodawcy), jak i odpowiadającym aktualnie panującym warunkom bytowym społeczeństwa. Przedstawione przez wnioskodawczynię żądanie nosi cechy przerysowania, wychodzi poza określone ramy faktycznej, powstałej krzywdy i w efekcie nie spełnia cech odpowiedniości i sprawiedliwości, będąc w istocie kwotą wygórowaną i niedostosowaną do okoliczności sprawy.

Skoro więc stwierdzono, iż zasądzona wysokość zadośćuczynienia spełnia stawiane przed tym środkiem cele kompensacyjno-wyrównawcze, pozostając przy tym kwotą wyważoną, ekonomicznie odczuwalną ale także nie nadmierną w stosunku do dowodowo wykazanej krzywdy, nie znaleziono podstaw do przyjęcia, aby doszło do postulowanych w apelacji skarżącego uchybień, w tym w zakresie powołanych przepisów.

Wniosek

Pełnomocnik wniósł o:

- zmianę wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim II Wydział Karny z dnia 05.04.2022 r., poprzez zasądzenie na rzecz wnioskodawczyń dodatkowej kwoty po 432.671,40 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną przez Z. Z. krzywdę na skutek pozbawienia wolności w wyniku wykonania decyzji nr (...) z dnia 12 grudnia 1981 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>Ewentualnie:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. <p>Nadto o:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawczyń kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za II instancję według norm przepisanych.		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Analiza akt sprawy przedstawionych Sądowi odwoławczemu doprowadziła do przekonania, że zaskarżony wyrok w zakresie wysokości zasądzonej kwoty zadośćuczynienia na rzecz każdej z wnioskodawczyń jest prawidłowy i nie istnieje potrzeba ingerencji w to rozstrzygnięcie. Sąd I instancji wziął w istocie pod uwagę wszystkie przesłanki mające wpływ na ustalenie wysokości zadośćuczynienia i nadał im właściwego znaczenia. Kwoty omawianego świadczenia okazały się zarówno przedstawiać wartość ekonomicznie odczuwalną, jak i nie przekraczać granic racjonalności i rozsądku wobec aktualnie panujących warunków bytowych. Przeciwnie do powyższego, żądanie wyrażone w treści apelacji pełnomocnika wnioskodawczyń w ocenie procedującego w niniejszym składzie Sądu nie spełnia cech odpowiedniości, będąc w istocie wygórowaną i niedostosowaną do okoliczności sprawy.</p>		

Wskazać trzeba w odpowiedzi na wniosek skarżącego, że treść art. 437 § 2 kpk pozwala na uchylenie wyroku wyłącznie w określonych w tym przepisie okolicznościach, a które to na gruncie niniejszego postępowania nie zachodzą. Nie zawarto w treści apelacji wszakże argumentacji przekonującej, że istnieje potrzeba przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, okoliczności takiej nie stwierdził także Sąd odwoławczy z urzędu.

Wniosek skarżącego okazał się uzasadniony jedynie w zakresie konieczności zasądzenia na rzecz wnioskodawczyń kosztów zastępstwa procesowego związanego z występowaniem w toku postępowania przed Sądem II instancji pełnomocnika reprezentującego interesy B. Z. i A. W. (1), pozostaje to bowiem uzasadnione w świetle treści art. 554 § 4 kpk i art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.

3.8.

Obraza przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 8 ust. 1 ustawy lutowej w zw. z art. 445 § 1 k.c. poprzez błędną ich wykładnię dotyczącą zasad ustalania wysokości zadośćuczynienia, skutkującą nieprawidłowym sposobem szacowania zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez Z. Z. w wyniku przymusowego umieszczenia w izolacji, poprzez przemnożenie kwoty 20.000,00 zł (stanowiącej około 3-krotność przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia) za 1 miesiąc pozbawienia wolności, podczas

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

	<p>gdy szacowanie odpowiedniego zadośćuczynienia nie powinno polegać na mechanicznym (nawet pośrednio) przeliczeniu powyższych wartości, ale na uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy w zakresie indywidualnej krzywdy doznanej przez represjonowanego, co w ocenie skarżących przełożyło się na zaniżenie przyznanego zadośćuczynienia.</p>	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Także w tym zakresie stwierdzić należało bezzasadność zarzutu apelacyjnego. Ustalenie kwoty zadośćuczynienia w niniejszej sprawie nie nastąpiło w istocie w sposób, w jaki wskazuje skarżący - kwota 20.000 zł za miesiąc pozbawienia wolności została przyjęta bowiem nie w sposób mechaniczny, a wyłącznie na podstawie określonej na podstawie dowodów krzywdy oraz indywidualnych okoliczności sprawy, o czym świadczy całokształt treści pisemnych motywów zaskarżonego wyroku. Sąd I instancji nie przyjął także, jak to postuluje skarżący, że 20.000 zł stanowi około 3-krotność przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia - wskazane zostało dosłownie, że kwota ta to "niemal kilkukrotność średniomiesięcznego wynagrodzenia", co uczyniono wyłącznie celem podkreślenia, iż jest to wartość ekonomicznie odczuwalna, nie zaś symboliczna, a jednocześnie pozostająca w rozsądnych granicach. Nie sposób przyjąć zatem na tej podstawie, aby doszło do matematycznego wyliczenia zadośćuczynienia, ku takiemu wnioskowaniu brakuje</p>		

racjonalnych podstaw. Jeżeli zatem wysokość zadośćuczynienia została określona na podstawie prawidłowych przesłanek, rozmiar krzywdy zaś stwierdzono w oparciu o dostępne dowody, nie znaleziono powodów do przyjęcia, aby doszło do postulowanego naruszenia przepisów prawa materialnego, czy też innego naruszenia powodującego nieprawidłowy charakter wysokości orzeczonego na rzecz wnioskodawczyń świadczenia.

Wniosek

Pełnomocnik wniósł o:

- zmianę wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim II Wydział Karny z dnia 05.04.2022 r., poprzez zasądzenie na rzecz wnioskodawczyń dodatkowej kwoty po 432.671,40 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną przez Z. Z. krzywdę na skutek pozbawienia wolności w wyniku wykonania decyzji nr (...) z dnia 12 grudnia 1981 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Ewentualnie:

- uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Nadto o:

- zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawczyń kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za II instancję według norm przepisanych.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Analiza akt sprawy przedstawionych Sądowi odwoławczemu doprowadziła do przekonania, że zaskarżony wyrok w zakresie wysokości zasądzonej kwoty zadośćuczynienia na rzecz każdej z wnioskodawczyń jest prawidłowy i nie istnieje potrzeba ingerencji w to rozstrzygnięcie. Sąd I instancji wziął w istocie pod uwagę wszystkie przesłanki mające wpływ na ustalenie wysokości zadośćuczynienia i nadał im właściwego znaczenia. Kwoty omawianego świadczenia okazały się zarówno przedstawiać wartość ekonomicznie odczuwalną, jak i nie przekraczać granic racjonalności i rozsądku wobec aktualnie panujących warunków bytowych. Przeciwnie do powyższego, żądanie wyrażone w treści apelacji pełnomocnika wnioskodawczyń w ocenie procedującego w niniejszym składzie Sądu nie spełnia cech odpowiedniości, będąc w istocie wygórowaną i niedostosowaną do okoliczności sprawy.</p> <p>Wskazać trzeba w odpowiedzi na wniosek skarżącego, że treść art. 437 § 2 kpk pozwala na uchylenie wyroku wyłącznie w określonych w tym przepisie okolicznościach, a które to na gruncie niniejszego postępowania nie zachodzą. Nie zawarto w treści apelacji wszakże argumentacji przekonującej, że istnieje potrzeba przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, okoliczności takiej nie stwierdził także Sąd odwoławczy z urzędu.</p>	

Wniosek skarżącego okazał się uzasadniony jedynie w zakresie konieczności zasądzenia na rzecz wnioskodawczyń kosztów zastępstwa procesowego związanego z występowaniem w toku postępowania przed Sądem II instancji pełnomocnika reprezentującego interesy B. Z. i A. W. (1), pozostaje to bowiem uzasadnione w świetle treści art. 554 § 4 kpk i art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.

3.9.

- Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, poprzez niesłuszne przyjęcie, że w okolicznościach niniejszej sprawy sumą odpowiednią zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez Z. Z. na skutek niesłusznego pozbawienia jej wolności jest kwota po 60 000,00 zł na rzecz każdej z wnioskodawczyń pomimo iż jest to kwota niewspółmierna do rozmiaru doznanych przez niego krzywd i cierpień, ich intensywności i nieodwracalnego charakteru, zaś względy te przemawiają za zasądzeniem na rzecz wnioskodawczyń wyższej kwoty zadośćuczynienia.

- Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na niedostatecznym ustaleniu rozmiaru krzywdy Z. Z. oraz nie wzięciu pod uwagę wszystkich okoliczności mających wpływ na jej wymiar, tj. takich zdarzeń, które potęgowały jego krzywdę moralną, pomimo tego,

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

	że ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika odmienny stan faktyczny sprawy.
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Zarzuty dotyczące w rzeczywistości tego samego naruszenia okazały się chybione. Wobec prawidłowego, zgodnego z art. 7 kpk charakteru oceny dowodów, równie prawidłowe okazały się bowiem poczynione w sprawie ustalenia faktyczne. Pełnomocnik wnioskodawczyń ponownie podnosi w istocie te same okoliczności dotyczące zbyt niskiego - w jego odczuciu - wymiaru zasądzzonego zadośćuczynienia, a to szczególnie względem powstałej krzywdy. Jak już jednak powyżej kilkakrotnie opisano, orzeczone na rzecz każdej z wnioskodawczyń świadczenie spełnia cechy kompensacyjno-wyrównawcze, pozostaje dostosowane do indywidualnych okoliczności sprawy, odpowiednie, ekonomicznie odczuwalne oraz czyni zadość poczuciu sprawiedliwości. Prawidłowo określona została także powstała na tle bezprawnego pobawienia wolności Z. Z. krzywda, której zakres został szczegółowo, wieloaspektowo i prawidłowo opisany przez Sąd I instancji, a to przy uwzględnieniu wszystkich ujawnionych w sprawie okoliczności. Wobec odniesienia się już do tej problematyki w pkt 3.4., 3.5. oraz 3.7., nie istnieje potrzeba powielania zawartej tamże argumentacji także w tej części uzasadnienia Sądu Apelacyjnego.	
Wniosek	

<p>Pełnomocnik wniósł o:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zmianę wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim II Wydział Karny z dnia 05.04.2022 r., poprzez zasądzenie na rzecz wnioskodawczyń dodatkowej kwoty po 432.671,40 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną przez Z. Z. krzywdę na skutek pozbawienia wolności w wyniku wykonania decyzji nr (...) z dnia 12 grudnia 1981 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty. <p>Ewentualnie:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. <p>Nadto o:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawczyń kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za II instancję według norm przepisanych. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Analiza akt sprawy przedstawionych Sądowi odwoławczemu doprowadziła do przekonania, że zaskarżony wyrok w zakresie wysokości zasądzonej kwoty zadośćuczynienia na rzecz każdej z wnioskodawczyń jest prawidłowy i nie istnieje potrzeba ingerencji w to rozstrzygnięcie. Sąd I instancji wziął w istocie pod uwagę wszystkie przesłanki mające wpływ na ustalenie wysokości zadośćuczynienia i nadał im</p>		

właściwego znaczenia. Kwoty omawianego świadczenia okazały się zarówno przedstawiać wartość ekonomicznie odczuwalną, jak i nie przekraczać granic racjonalności i rozsądku wobec aktualnie panujących warunków bytowych. Przeciwnie do powyższego, żądanie wyrażone w treści apelacji pełnomocnika wnioskodawczyń w ocenie procedującego w niniejszym składzie Sądu nie spełnia cech odpowiedniości, będąc w istocie wygórowaną i niedostosowaną do okoliczności sprawy.

Wskazać trzeba w odpowiedzi na wniosek skarżącego, że treść art. 437 § 2 kpk pozwala na uchylenie wyroku wyłącznie w określonych w tym przepisie okolicznościach, a które to na gruncie niniejszego postępowania nie zachodzą. Nie zawarto w treści apelacji wszakże argumentacji przekonującej, że istnieje potrzeba przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, okoliczności takiej nie stwierdził także Sąd odwoławczy z urzędu.

Wniosek skarżącego okazał się uzasadniony jedynie w zakresie konieczności zasądzenia na rzecz wnioskodawczyń kosztów zastępstwa procesowego związanego z występowaniem w toku postępowania przed Sądem II instancji pełnomocnika reprezentującego interesy B. Z. i A. W. (1), pozostaje to bowiem uzasadnione w świetle treści art. 554 § 4 kpk i art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>4.1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawczyń A. W. (1) i B. Z. kwoty po 60.000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, liczonymi od dnia uprawomocnienia się wyroku, zaliczając na poczet tej kwoty przyznaną wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 8 grudnia 2008 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II Ko 426/08 kwotę zadośćuczynienia.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Analiza przedstawionych Sądowi Apelacyjnemu akt sprawy doprowadziła do przekonania, że Sąd I instancji poczynił prawidłową ocenę dowodów oraz ukształtował na tej podstawie poprawne ustalenia faktyczne. Zasądzona kwota zadośćuczynienia względem każdej z wnioskodawczyń okazała się odpowiadać obowiązującym w tym zakresie regułom, nie stwierdzono ani jej niedoszacowania, ani też nadmierności, okazała się ona odpowiednia i dostosowana do indywidualnych okoliczności badanej sprawy. Wobec treści art. 481 kc, nie znaleziono podstaw do modyfikacji orzeczenia także w zakresie zasądzonych odsetek. Nie dostrzeżono również powodów do ingerencji w orzeczenie w zakresie zaliczenia na poczet przyznanego zadośćuczynienia kwoty już przyznanej wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie</p>	

Wielkopolskim z dnia 8 grudnia 2008 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II Ko 426/08.	
5.1.2.	Przedmiot utrzymania w mocy
Oddalenie wniosku w pozostałym zakresie.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Nie znajdując argumentacji przemawiającej za ingerencją w kwotę zasądzonego zadośćuczynienia, zasadne okazało się oddalenie wniosku w pozostałym zakresie.	
5.1.3.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zasądzenie od Skarbu Państwa zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w toku postępowania przed Sądem I instancji.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Zgodnie z art. 554 § 4 kpk, w razie uwzględnienia roszczeń choćby w części, wnioskodawcy przysługuje zwrot od Skarbu Państwa uzasadnionych wydatków, w tym z tytułu ustanowienia w sprawie jednego pełnomocnika. Wydatki te zostały więc zasadnie zasądzone także na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego i nie znaleziono powodów do modyfikacji tego rozstrzygnięcia.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Wylimitowanie z pkt I części dyspozytywnej wyroku wskazania Komendanta Wojewódzkiego Policji w Gorzowie Wielkopolskim jako podmiotu zobowiązanego w imieniu Skarbu Państwa do wypłaty zadośćuczynienia na rzecz wnioskodawczyń A. W. (1) i B. Z. a nadto w pkt II części dyspozytywnej wylimitowanie wskazania Komendanta Wojewódzkiego Policji w Gorzowie	

Wielkopolskim jako zobowiązanego do zapłaty kosztów postępowania.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia doprowadziła do przekonania o konieczności jego modyfikacji w tym zakresie. Wskazać należy, że utarty jest już w orzecznictwie pogląd o materialnoprawnej konstrukcji zakładającej jednolitość Skarbu Państwa jako osoby prawnej. Powyższe prowadzi do konstatacji, iż w przypadku dochodzenia roszczenia od państwowych jednostek organizacyjnych (czy też ich organów), to Skarb Państwa winien roszczenie zaspokoić, jako że pozostaje stroną pozwaną, nie zaś poszczególne jednostki organizacyjne. W takich więc okolicznościach rozstrzygnięcie z pkt I zaskarżonego orzeczenia należało zmodyfikować, a to poprzez eliminację Komendanta Wojewódzkiego Policji w Gorzowie Wielkopolskim jako podmiotu zobowiązanego w imieniu Skarbu Państwa do wypłaty zasądzzonego zadośćuczynienia. Właściwa i uwzględniająca powyższe rozważania konstrukcja rozstrzygnięcia wymaga wskazania jedynie, że zadośćuczynienie zasądzone zostało od Skarbu Państwa i w taki też sposób dokonano modyfikacji zaskarżonego wyroku.	

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</i>	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	Zgodnie z art. 554 § 4 kpk, w razie uwzględnienia roszczeń choćby w części, wnioskodawcy przysługuje zwrot od Skarbu Państwa uzasadnionych wydatków, w tym z tytułu ustanowienia w sprawie jednego pełnomocnika. Wydatki te zostały więc zasądzone na rzecz każdej z wnioskodawczyń w związku z postępowaniem odwoławczym, a to mając na uwadze treść § 11 ust. 6 oraz § 17 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.
IV.	Wobec treści art. 554 § 4 kpk i art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność

na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, koszty za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.

7. PODPIS

SSO del. Michał Tomala SSA Andrzej Wiśniewski SSA Jacek Szreder

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Skarb Państwa - pełnomocnik Komendanta Wojewódzkiego Policji w Gorzowie Wielkopolskim.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Przyznanie zadośćuczynienia w określonej przez Sąd I instancji wysokości. Wadliwe ustalenie podmiotu zobowiązanego do wypłaty zadośćuczynienia.		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik wnioskodawczyń - B. Z. i A. W. (2).		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Pkt II zaskarżonego wyroku - oddalenie żądania ponad zasądzoną przez Sąd I instancji kwotę.		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana